

Arrest

nr. 98 979 van 15 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Gilak en bent u afkomstig uit Lahijan. U bezit de Iraanse nationaliteit. Op 25 shahrivar 1378 (Perzische kalender, komt overeen met 16/09/1999 in de westerse tijdrekening), huwde u met S. O. (...). Na uw huwelijk woonde u iets meer dan een jaar in Teheran. Enkele maanden na jullie huwelijk werd uw echtgenoot op straat aangehouden, toen hij toevallig in een studenten-manifestatie verzeild geraakte. Na twee weken detentie werd hij op borg vrijgelaten. Hij werd beschuldigd van het verstoren van de openbare orde en het vernielen van openbare eigendom. Vijf maanden later werd hij door de rechtbank veroordeeld tot het betalen van een geldboete. In 1379 (2000) vertrok uw echtgenoot naar Zuid-Korea om werk te zoeken. Omdat u gedurende vijf jaar

alleen achterbleef kreeg u een zenuwzinking. Uw echtgenoot keerde terug naar Iran. Jullie vestigden zich in Lahijan. Jullie baatten er een schoenen -en tassenwinkel uit. In de aanloop naar de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) gaf uw schoonbroer propagandamateriaal voor Moussavi. U en uw echtgenoot verspreidden deze verkiezingspropaganda bij klanten die eenzelfde opinie deelden. Op 23/03/1388 (13/06/2009) was u samen met uw echtgenoot op zakenreis in Teheran. Jullie namen deel aan een manifestatie die werd gehouden na de bekendmaking van de verkiezings-resultaten. Ook op 25/03/1388 (15/06/2009) namen jullie deel aan een manifestatie. U kende er geen problemen. Twee dagen na Ashura 1388 (december 2009), vergezelde u 's avonds uw echtgenoot en zijn twee vrienden-collega winkeliers, M. P. (...) en H. F. (...), naar een wijk van jullie stad. Uw echtgenoot en de vrienden kladden slogans op muren van de winkels om hun ongenoegen met het regime te uiten. Intussen vernam u van uw echtgenoot dat hij lid was van een monarchistische organisatie, "Sazeman e Aashtiye Melli Khodashah Mihan", afgekort, "Khashm". Hij overtuigde u om ook lid te worden van deze organisatie. In de winter van 1389 (winter 2010), sprak u via de computer van uw echtgenoot met een zekere mevrouw Y. (...) in de Verenigde Staten. Nadat ze u een eed liet afleggen, vulde een elektronisch formulier in waarin u uw persoonlijke gegevens zette. U en uw echtgenoot deelden regelmatig pamfletten en toespraken van de troonopvolger op cd-roms uit aan klanten die u goed kende. Ook organiseerde uw echtgenoot bijeenkomsten in een toeristische trekpleister in jullie stad, waar hij reclame maakte voor de monarchie en de organisatie. Jullie kenden geen problemen. Op 12/12/1389 (03/03/2011) was u samen met uw echtgenoot naar Astara vertrokken, waar jullie inkopen deden voor uw winkel. U werd op 14/12/1389 (05/03/2011) tegen de middag opgebeld door uw zus, Z. (...), die meldde dat de avond voordien jullie twee vrienden, M. P. (...) en H. F. (...), waren gearresteerd. Hun winkels werden verzegeld. Ook jullie winkel werd doorzocht. Er werd propaganda materiaal voor Moussavi gevonden waarna uw zus werd ondervraagd. Men eiste van uw zus dat ze jullie woning toonde, waar een huiszoeking werd verricht. Ook thuis werd pro Moussavipropaganda gevonden. Zowel deze documenten, als jullie sattelietschotel, uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw trouwboekje en jullie foto's werden meegenomen. Uw echtgenoot besloot die dag niet meer naar huis terug te keren. Jullie vertrokken naar uw geboortedorp bij uw vader. Na een nacht bij uw vader te hebben doorgebracht reisden u en uw echtgenoot door naar een vriend van uw echtgenoot, M. M. (...), in Tabriz. Gedurende een maand van verblijf in Tabriz vernam u dat uw vader en uw broer, R. (...), werden meegenomen door de Niruye Entezami (reguliere politie), om over u en uw echtgenoot te worden ondervraagd. Intussen werd geregeld dat uw echtgenoot als eerste uit Iran zou vertrekken. Einde van de tweede maand 1390 (april 2011) vertrok hij illegaal naar Turkije. Hij contacteerde u en vertelde dat hij was aangekomen. Sinds die dag verloor u alle contact met uw echtgenoot. U vertrok naar uw familie in Teheran. U verbleef er tot aan uw vertrek naar België. Een vijftal maanden nadat uw echtgenoot was verdwenen lichtte u de heer P. (...), voorzitter van de Khashm-organisatie in de Verenigde Staten, over het gebeuren. Door het hele voorval kreeg u stress. U liet zich bij verschillende artsen in Teheran behandelen. U vernam intussen dat de Niruye Entezami regelmatig naar uw ouderlijke woning kwam en uw vader en uw broer, R. (...), ondervroeg over uw verblijfplaats. Een week voor uw vertrek vernam u dat uw vader door de Niruye Entezami werd geconfronteerd met het feit dat u contacten had met een monarchistische beweging. Uw vader werd onwel en ontkende de feiten. U besloot dat het voor u te gevaarlijk was in Iran te blijven. Uw schoonbroer, F. R. (...), regelde uw reis. Op 10/02/1391 (29/04/2012) vertrok u vanuit Teheran naar Tabriz. Met een smokkelaar werd u over de Turkse grens gebracht. U werd met een wagen van een smokkelaar naar Istanbul gebracht, van waar u meteen in een vrachtwagen naar België vertrok. Op 16 mei 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw kart e melli (nationaliteitskaart), een print van een attest van de Iranian Monarchist Movement (dd.17/09/2012), prints van uw e-mail-correspondentie met uw familie in Iran (dd.12/10/2012), een print van een e-mail van de "Khashm" organisatie (dd.14/10/2012) en foto's van uw huwelijk.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelde u in Iran in de problemen te zijn gekomen door de politieke activiteiten (propaganda voor een monarchistische organisatie en propaganda voor Moussavi) van uw echtgenoot, S. O. (...). Hoewel uw echtgenoot kort na jullie huwelijk naar Zuid-Korea vertrok, keerde hij na vijf jaar verblijf in Zuid-Korea terug naar Iran. Jullie gingen samenwonen in Lahijan (provincie Gilan). Gevraagd om enig begin van bewijs van uw recente burgerlijke staat neer te leggen –gelet op het feit dat de door u beweerde problemen rechtstreeks zijn verbonden aan uw echtgenoot - heeft u tot nu toe uw huidige burgerlijke staat niet aannemelijk gemaakt. U legde weliswaar enkele foto's van uw huwelijk(sfeest) neer. Van uw burgerlijke staat verklaarde u geen enkel bewijs te kunnen voorleggen.

Uw shenasnameh (identiteitsboekje) waarin tevens de gegevens in verband met uw burgerlijke staat opgenomen worden en uw huwelijksakte zouden bij een inval in uw woning meegenomen zijn (gehoor CGVS I p.11). In het licht hiervan is het wel merkwaardig dat u alsnog in het bezit bent geraakt van uw kart e melli (nationaliteitskaart), die bij uw familie zou zijn achtergebleven. U legde in dit verband een e-mail neer die uw broer E. (...) en uw zus Z. (...) hebben geschreven. Zij verklaren dat zij hun best hebben gedaan maar er niet in geslaagd zijn de zaken die u vroeg te verkrijgen en ook dat ze enkel uw trouwfoto's kunnen opsturen. Aan de door u neergelegde e-mail van uw familie kan vooreerst geen enkele objectiviteitswaarde worden toegekend aangezien deze niet afkomstig is van een objectieve bron. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u uw huwelijk in Kiashahr bij een officieel huwelijksbureau werd geregistreerd (gehoor CGVS I p.5,12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat een bruidspaar in de praktijk steeds naar een openbaar notariaat (mazhar-e ezdevaj va talagh) gaat om het huwelijk te registreren. Het notariaat reikt een huwelijkscertificaat uit en schrijft het huwelijk in de shenasnameh in. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van het huwelijkscertificaat steeds een duplicaat kan verkregen worden. Bovendien is het steeds mogelijk om in het bureau Eiarech Ommor Asnad (Bureau of Affairs concerning Documents), de instantie die notarissen aanstelt om huwelijken te registreren en die het overzicht behoudt van de huwelijken die in het publiek notariaat voltrokken worden, een kopie van het huwelijkscertificaat te verkrijgen. Bij gevolg heeft u geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat het voor u onmogelijk zou zijn alsnog uw burgerlijke staat aan te tonen. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor ernstig op de helling te staan.

Aan uw beweerde lidmaatschap en activiteiten voor de monarchistische organisatie in Iran kan overigens geen enkel geloof worden gehecht. U beweerde dat u in Iran lid werd van de organisatie, Khashm (gehoor CGVS I, p.7,8,9). U diende hiervoor via het internet een formulier van lidmaatschap in te vullen. Ook zou u vanuit Iran via het internet rechtstreeks mensen van de organisatie in de Verenigde Staten hebben gesproken (gehoor CGVS I, p.8,9). Uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Iran beschikt over een zeer streng filteringssysteem op het internet om websites die schadelijk zijn voor het regime te blokkeren. Websites van monarchistische organisaties kunnen in principe deze strenge filters op het internet in Iran niet passeren en zijn dus niet toegankelijk vanuit Iran. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie dat de groepering "Khashm" enkel in de Verenigde Staten bestaat en dat ze geen activiteiten in Iran hebben. Dat uw echtgenoot jarenlang lid zou zijn geweest van deze organisatie en er samen met u publieke activiteiten voor organiseerde is dan ook weinig aannemelijk (CGVS I, p.14,15,16). Aansluitend dient te worden gewezen op uw uiterst gebrekkige algemene kennis over het programma van de organisatie "Khashm". Waar u stelt dat de "Khashm" –die weliswaar de terugkeer van de monarchie beoogt– een referendum nastreeft waarbij de Iraanse bevolking zich kan uitspreken wie ze als leider willen (gehoor CGVS I, p.9,10), blijkt uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal dat ze de effectieve terugkeer van Reza Pahlavi, de zoon van de laatste shah van Iran, nastreven.

Het door u neergelegde attest van de Khashm-organisatie heeft dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde aangaande uw lidmaatschap/politieke activiteiten in Iran. Uit het door u neergelegde document blijkt overigens dat dit werd opgesteld op 17 september 2012, drie dagen voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 20 september 2012. U stelde hierover enkel dat u in Iran over een gelijkaardig document beschikte (gehoor CGVS I, p.13). U zou het nieuwe attest hebben verkregen door contact op te nemen met een zekere mevrouw Y. (...) in de Verenigde Staten. Gevraagd hoe de volledige naam van die vrouw is, stelde u dat niet te weten. In het licht van bovenstaande vaststellingen komt uw stelling dat uw vader en uw broer in Iran door de autoriteiten zouden zijn geconfronteerd met het feit dat u betrokken was bij een monarchistische organisatie volledig op de helling te staan (gehoor CGVS II, p.7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen, met uw echtgenoot, te hebben deelgenomen aan activiteiten van de Groene Beweging, met name het ronddelen van propaganda voor Moussavi, het deelnemen aan twee manifestaties in Teheran en het aanwezig zijn bij het spuiten van graffiti ten voordele van Moussavi in uw stad door twee collega-winkeliers (gehoor CGVS I p.16,17 en CGVS II, p.3,4,5). Zoals hierboven werd vastgesteld legt u geen enkel overtuigend begin van bewijs neer van uw huidige burgerlijke staat. Daarenboven blijkt uw kennis over Moussavi zijn kiesprogramma uitermate beperkt te zijn voor iemand die beweert propaganda te hebben gemaakt. Uw stelling dat het programma van Moussavi –één van de gezichten van de Groene Beweging- en officiële (door het regime goedgekeurde) presidentskandidaat bij de verkiezingen van 2009, net zoals de monarchistische organisatie het secularisme nastreeft, houdt immers geen steek (gehoor CGVS I, p.10,11).

Uw geloofwaardigheid wordt bijkomstig ondergraven doordat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (beelden van uw deelname aan een manifestatie, convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank, een boete) in Iran aan

te brengen. Verder blijkt u nauwelijks enig detail te kunnen verstrekken over de concrete (gerechtelijke) stappen die tegen u zouden ondernomen zijn. U stelde dat in maart 2011 jullie winkel werd gecontroleerd. Of naast uw winkel en de winkel van uw gearresteerde collega's, andere winkels in de buurt werden gecontroleerd, kon u niet zeggen (gehoor CGVS II, p.6). Van uw winkel legde u overigens evenmin enig begin van bewijs neer, zoals een huurovereenkomst, facturen enz. U stelde enkel dat uw broer, R. (...), uw winkel overnam en het pand aan de eigenaar teruggaf (gehoor CGVS II, p.6). U blijkt evenmin op de hoogte of er intussen een juridische procedure tegen u is opgestart of er een officiële aanklacht tegen u werd opgemaakt en welke dienst zich met uw zaak bezighoudt (gehoor CGVS I p.17 en CGVS II, p.6,7). U beweerde enkel dat uw vader en uw broer regelmatig door de Niruye Entezami worden meegenomen voor ondervragingen. Waarover de ondervragingen concreet gaan weet u niet te vertellen (gehoor CGVS I, p.18 en CGVS II, p.7). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw kart e melli (nationaliteitsbewijs) bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. De foto's van uw huwelijksfeest zijn geen bewijzen van uw huidige burgerlijke staat. De door u neergelegde print van uw e-mail-bericht van 14 oktober 2012 – drie dagen voor uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 17 oktober 2012- van de organisatie "Ashti melli", toont enkel dat u zich vanuit België heeft voorgesteld aan de betreffende organisatie, niets meer niets minder. Het document verwijst geenszins naar een mogelijk lidmaatschap en/of uw activiteiten voor deze organisatie in Iran.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de "Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij er de nadruk op legt dat zij aan alle voorwaarden voldoet die voorzien zijn in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij aldus de hoedanigheid van vluchteling dient te worden toegekend, waarbij zij oppert dat er *in casu* duidelijk sprake is van daden van vervolging en zij vervolgens nog een kort overzicht geeft van haar asielproblematiek, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter herhalen van het asielaanvraag niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), aangezien zij, om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, concrete argumenten dient aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Evenzo wenst de Raad te benadrukken dat de stelling van verzoekende partij dat haar relaas voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in feite niet meer inhoudt dan het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, hetgeen niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wat gezien het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaanvraag niet het geval is.

2.2.4.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in geslaagd is enig begin van bewijs van haar recente burgerlijke staat neer te leggen, terwijl de door haar beweerde problemen rechtstreeks zijn verbonden aan haar echtgenoot, benadrukt verzoekende partij dat zij door de Iraanse autoriteiten wordt vervolgd omwille van haar eigen persoonlijke betrokkenheid met de monarchistische organisatie en bij de verspreiding van politieke propaganda voor Moussavi. Haar problemen zijn bijgevolg niet alleen aan haar echtgenoot verbonden. Daar waar verwerende partij erop wijst dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat haar huwelijk in Kiashahr bij een officieel huwelijksbureau werd geregistreerd, waardoor een duplicaat van het huwelijkscertificaat verkregen kan worden bij het notariaat en een kopie bij het *Bureau of Affairs concerning Documents*, meent verzoekende partij dat de landeninformatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst eveneens vermeldt dat de persoonlijke aanwezigheid van iemand van het bruidspaar vereist is teneinde een duplicaat te verkrijgen. Daar verzoekende partij haar land is ontvlucht, is het voor haar niet mogelijk naar Iran terug te keren om het duplicaat aan te vragen en te verkrijgen. Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat zij wel degelijk een begin van bewijs omtrent haar burgerlijke staat heeft neergelegd, zijnde de foto's van haar huwelijk en huwelijksfeest en betreurt ze dat verwerende partij deze foto's niet in aanmerking neemt.

2.2.4.2. Ten eerste wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529).

De Raad stelt vast dat verwerende partij terecht oordeelde dat de problemen van verzoekende partij verbonden zijn aan haar echtgenoot. Zo verklaarde verzoekende partij dat ze de verkiezingspropaganda voor Moussavi bij klanten verspreidde, samen met haar echtgenoot (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2012, p. 3-4). Dit propagandamateriaal werd bovendien gegeven door de broer van haar echtgenoot (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 20/09/2012, p. 5). Ook was het haar echtgenoot die haar in contact stelde met de monarchistische organisatie via zijn laptop (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 20/09/2012, p. 8). Vervolgens verspreidde verzoekende partij, eveneens samen met haar echtgenoot, regelmatig pamfletten en

toespraken van de troonopvolger op cd-roms onder de klanten (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 20/09/2012, p. 15). Daar verzoekende partij beweert vervolgd te worden in Iran omwille van deze politieke activiteiten, namelijk het verspreiden van propaganda voor Moussavi en voor de monarchistische organisatie "Khashm", en daar uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat haar echtgenoot een centrale rol had in haar politieke activiteiten, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat een ernstige inspanning ondernomen wordt om haar recente burgerlijke staat aan te tonen.

Wat betreft het argument van verzoekende partij dat het verkrijgen van een duplicaat van het huwelijkscertificaat de persoonlijke aanwezigheid van één der beide echtgenoten vereist, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft die de verzoekende partij op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt. In tegenstelling tot datgene wat beweerd wordt door verzoekende partij, wordt dit geenszins vermeld in de landeninformatie uit het administratief dossier. Het betreffende CEDOCA-antwoorddocument wijst enkel op de mogelijkheid een duplicaat te bekomen van het huwelijkscertificaat, maar maakt geen gewag van het feit dat één der beide echtgenoten persoonlijk aanwezig moet zijn (administratief dossier, stuk 16, deel 1). Daar waar verzoekende partij erop wijst dat haar familieleden hebben geprobeerd om het voormelde duplicaat te bekomen, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet enkel via haar familie het duplicaat kon trachten te bekomen, maar ook bijvoorbeeld via een advocaat. Bovendien blijft verzoekende partij bijzonder vaag over de concrete wijze waarop haar familie zou hebben gepoogd het duplicaat te bekomen. Bovenstaand betoog is dan ook niet van aard om de desbetreffende motivering van verwerende partij in een ander daglicht te stellen. De herhaling van verzoekende partij dat de door haar bijgebrachte foto's van haar huwelijksfeest wel degelijk een begin van bewijs vormen betreffende haar burgerlijke staat weerlegt niet de motivering van verwerende partij dienaangaande, met name dat deze foto's geen bewijzen zijn van haar *recente* burgerlijke staat. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.5. Inzake het lidmaatschap en de activiteiten van verzoekende partij voor de monarchistische organisatie in Iran werd door verwerende partij gemotiveerd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de groepering "Khashm" enkel in de Verenigde Staten bestaat en dat ze geen activiteiten in Iran heeft. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Daar verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat de monarchistische organisatie een organisatie is met basis in de Verenigde Staten en dat ze afdelingen heeft in de EU en Iran (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 20/09/2012, p. 9), wordt in ernstige mate afbreuk gedaan aan haar geloofwaardigheid. Ook de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij een uiterst gebrekkige algemene kennis heeft over het programma van de organisatie "Khashm", betreft een doorslaggevend motief dat door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor dit eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. De Raad oordeelt dan ook dat verzoekende partij haar beweerde lidmaatschap en activiteiten voor deze organisatie manifest ongelooftwaardig zijn.

2.2.6. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot het feit dat de websites van monarchistische organisaties niet toegankelijk zijn vanuit Iran omwille van het zeer strenge filteringssysteem, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7.1. Wat betreft het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in is geslaagd ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerde problemen in Iran aan te brengen en nauwelijks enig detail te verstrekken over de concrete (gerechtelijke) stappen die tegen haar zouden ondernomen zijn, is verzoekende partij van mening dat zij voldoende gedetailleerde informatie heeft gegeven omtrent de vervolgingselementen. Zo gaf zij informatie over arrestaties en huiszoekingen, gaf zij een concreet voorbeeld van activiteiten van de Groene Beweging en een beschrijving van propagandamateriaal, gaf zij informatie over haar lidmaatschap van de monarchistische organisatie en werd haar politiek profiel tijdens haar gehoor aannemelijk gemaakt. Zij meent dan ook dat voormelde verklaringen voldoende informatie bevatten om de ernst van haar vrees voor vervolging vast te stellen.

2.2.7.2. Het argument van verzoekende partij dat zij voldoende gedetailleerde informatie heeft gegeven omtrent de vervolgingselementen en dat deze informatie volstaat om de ernst van haar vrees voor vervolging vast te stellen is niet van aard om bovenstaande motivering van verwerende partij te

weerleggen. De vaststelling dat verzoekende partij er niet in is geslaagd enig overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerde problemen in Iran aan te brengen en de vaststelling dat zij evenmin nauwelijks enig detail kon verstrekken over de concrete (gerechtelijke) stappen die tegen haar zouden ondernomen zijn, blijft hiermee immers overeind. Inzake het vergaren van bewijsstukken van haar beweerde problemen, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dat verzoekende partij niet in staat is meer details te verstrekken over concrete (gerechtelijke) stappen die tegen haar zouden ondernomen zijn, is eveneens volstrekt onaanvaardbaar. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verwerende partij oordeelt dan ook terecht dat de houding van verzoekende partij en haar gebrek aan interesse geheel haaks staan op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van haar land van herkomst. Met voorgaand betoog toont verzoekende partij niet aan dat zij een ernstige inspanning ondernomen heeft om bewijsstukken aangaande haar beweerde problemen te bekomen. Evenmin slaagt verzoekende partij erin de vaststelling dat ze nauwelijks informatie had over concrete (gerechtelijke) stappen tegen haar in een ander daglicht te stellen.

2.2.8. Ten slotte stelt de Raad vast dat de vaststelling van verwerende partij dat de kennis van verzoekende partij over het kiesprogramma van Moussavi uiterst beperkt is voor iemand die beweert propaganda te hebben gemaakt, eveneens een doorslaggevend motief betreft dat door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor dit als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9. Voormelde flagrante onaannemelijkheden, onwetendheden, ontstentenis van bewijs en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT